

ב"ה.

ענין מיוחד ישנו בקיום מצות סוכה, והיא הידיעה, דכיון דכתיב למען ידעו וגו' לא קיים המצוה כתיקונה אם לא ידע כוונת מצות הסוכה, שצונו לישב בסוכה זכר ליציאת מצרים¹.

וכבר נתבאר בכמה מקומות² אשר עיקר הדעת אינה הידיעה לבדה מפי סופרים ומפי ספרים אלא העיקר הוא להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בחזק ואומץ הלב והמוח עד שתהא מחשבתו מקושרת בזה בקשר אמיץ וחזק.

והידיעה היא אשר בסוכות הושבתי ואשר הי' זה בהוציא אותם מארץ מצרים³.

והנה בכל יום ויום בבוקר ובערב חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא עת יציאת מצרים והיא יציאת נפש האלקית ממאסר הגוף כו' ע"י עסק התורה והמצות בכלל ובפרט בקבלת מלכות שמים⁴.

ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ⁵:

"ראשית דבר הוא היציאה ממצרים וגבולים, שבכללות העבודה הם דרכי החיים הכללים שהאדם מתכנן לעצמו תכניות באופן ארחות חייו, במצרים וגבולים הנוצרים אצלו לפי מעמדו ומצבו, כלומר כפי שהוא רוצה להעמיד עצמו בחיים. כו'.

הרי, ראשית דבר, מן ההכרח שתהי' יציאת מצרים, לצאת מכל המצרים וגבולים. כלומר, שאיזה תכניות שהוא מתכנן לעצמו, מוכרח

1) ב"ח לטור או"ח ר"ס תרכ"ה. מג"א שם. והובאו בשו"ע רבינו הזקן. — בב"ח שם כותב שבדוגמת זה הן ג"כ מצות ציצית ותפלין. אבל — בהם נאמר רק זכרון, משא"כ בסוכה שכתבה תורה למען ידעו. ובדרז"ל (סוכה ב, א) עד עשרים אמה אדם יודע כו'.

2) ראה תניא פמ"ב. תו"א ר"פ משפטים. תו"ח שם. ובארוכה בהמשך ר"ה עת"ר ד"ה ואני נתתי ואילך.

3) כי הו"ל לומר בסוכות הושבתי את בני ישראל במדבר, ולמה תלה זה ביציאת מצרים (ב"י או"ח סתרכ"ה).

4) תניא פמ"ז. תו"א פ' וארא ד"ה לכן אמור. ובכ"מ.

5) שיחת שמע"צ תרצ"ג (קונטרס כא [לקו"ד ח"ד תשסז, א ואילך — להלן בתרגום מאידית)).

להיות אצלו קביעות עתים לתורה בכל יום, והתפלה צריכה להיות כדבעי, לא תפלה של יציאת ידי חובה, אלא תפלה ממש. וכו'.

לאחרי יציאת מצרים באה קריעת ים סוף, שכן, כשהאדם מתחיל לעסוק בדרכי העבודה, מיד נוצרים אצלו הפרעות שונות, שכל אחת מהן חזקה ונוראה מאוד, כפי שהי' בכני ישראל בצאתם ממצרים, מאחוריהם השונא, מלפניהם הים, והם עצמם היו במדבר.

קריעת ים סוף היתה מלמעלה, הקב"ה בקע את הים וסלל אותו דרך לבני ישראל, כמו דרכי היבשה, אלא שלפנ"ז הי' מן המוכרח שיהי' א' שיקפוץ לים, וכשהי' א' שקפץ, אדם בעל מסירת נפש, אזי עשה הקב"ה את הים ליבשה.

ואז הושיבם הקב"ה בסוכה "וכמשל תינוק תיכף שנולד הנה רוחצין אותו מזוהמתו, וכורכין אותו בכריכת בד נקי, אשר בזה הנה לבד זאת שנשמר מן הזוהמא שמבחוץ, הנה עוד זאת שמתיישרים ומתחזקים אבריו, והגם שהוא רק לפי שעה, אבל זה פועל בחיזוק אבריו גם על כל זמן גידולו והיותו לאיש.

אשר כן הוא בעבודה דכאשר האדם פועל בעצמו היציאה מהמצרים והגבולים שלו, שייצא מהתכניות שהוא מתכנן בארחות חייו, שאז הרי הרע של נפש הטבעי עם צרכי החיים הגשמיים והבשרים שלו יותר עדינים, אזי תיכף צריך להיות ויסעו לסוכות.

סוכה היא מקיף, אבל זה מקיף שפועל בפנימיות, וכמשל מכריכתו של התינוק הנ"ל שזה נוגע בחיזוק אבריו גם בהיותו לאיש.

וזהו כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציאי אותם מארץ מצרים".

וסיוע וכח על זה בכל ימות השנה נמשך מחג הסוכות בכלל לקיום מצות ישיבת סוכה בפרט.

והזכרת נשיאינו ופעולותיהם ותורתם מסייע בזה, וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ: ישנם האושפיזים החסידיים: הבעש"ט, הה"מ, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצמח צדק, אדמו"ר מהר"ש נ"ע, אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע.

ואף אנן נאמר: כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

מנחם שניאורסאהן

מחרת יום הכפורים, ה'תשי"א.

ברוקלין, נ"י.